

Arrest

nr. 228 975 van 19 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. ANDRIEN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIEGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 juli 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten op 21 juni 2018.

1.2. Op 10 augustus 2018 trof de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij haar verzoek niet ontvankelijk werd verklaard.

1.3. Op 24 augustus 2018 diende verzoekster een beroep in bij de Raad tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing.

1.4. Bij arrest nr. 214 917 van 9 januari 2019 heeft de Raad het in punt 1.3. bedoelde beroep verworpen.

1.5. Op 11 juli 2019 trof de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Dit vormt de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

naam : O.

voornaam : M.

geboortedatum : 06.03.1967

(...)

nationaliteit : Ghana

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 10/08/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 09/01/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een negatieve beslissing genomen over het beroep tegen deze beslissing van niet-ontvankelijkheid.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 17/11/2016 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster op: *“Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, artikel 22 van de Grondwet, artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de Vreemdelingenwet), van het proportionaliteitsbeginselen en van de zorgvuldigheidsplicht.”*

Verzoekster betoogt als volgt:

“Eerste grief: schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM

Volgens het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet : “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Volgens artikel 22 van de Grondwet heeft ieder recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven. Artikel 8 EVRM garandeert het ook. Artikel 8 EVRM omschrijft het begrip ‘gezinsleven’ of het begrip ‘privéleven’ niet. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, moet allereerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Ten tweede moet het feitelijk lijken dat de persoonlijke band tussen de leden van dat gezin voldoende nauw is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T. /Finland , § 150). Vervolgens moet de Raad overwegen of er inmenging in het gezins- en / of privéleven is. In dit verband moet worden gecontroleerd of de vreemdeling voor het eerst om toelating heeft verzocht of dat het een beslissing die een verkregen verblijf beëindigt. Als dit een initiële toelating is, zoals in het onderhavig geval, is het EHRM van mening dat moet worden nagegaan of de staat een positieve verplichting heeft om de privé- en / of familieleven te helpen onderhouden en ontwikkelen. Dit gebeurt door het balanceren van de betrokken belangen. Als uit deze afweging van belangen blijkt dat de staat gebonden is door een positieve verplichting, is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees / UK, §37). De vereisten van artikel 8 van het EVRM, zoals die van de andere bepalingen van het verdrag zijn van de aard van de garantie en niet van de louter Welwillendheid of praktische regeling (EHRM van 5 februari 2002, Conka / België, §83), terwijl dit artikel de bepalingen van de wet van 15 december 1980 overweegt (EG 22 december 2010, nr. 210.029). Het bestaan van een gezinsleven of een privéleven of beide, wordt in feite nagegaan.

Zoals blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, met betrekking tot artikel 7 van de laatstgenoemde wet, is de verplichting om een terugkeerbesluit te nemen tegen elke onderdaan van een derde land dat illegaal op het grondgebied verblijft uiteraard niet van toepassing als de daadwerkelijke terugkeer van een vreemdeling een schending inhoudt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Pari. St., 53, 1825/001, p. 17). Uit het voorgaande volgt dat als de tegenpartij, in sommige gevallen bepaald in artikel 7 van de wet, een bevel moet geven om het grondgebied te verlaten aan een onderdaan van een derde land die op Belgisch grondgebied verblijft en die illegaal verblijft deze verplichting moet niet worden opgevat als zich er automatisch en onder alle omstandigheden aan op te leggen. Het onregelmatige karakter van het verblijf kan dus op zichzelf niet volstaan om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder andere factoren, voornamelijk in verband met de schending van de grondrechten die worden gewaarborgd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM, ook in aanmerking te nemen, op een zodanige manier dat de wederpartij niet een bepaalde beoordelingsvrijheid wordt ontzegd en niet kan vertrouwen op een volledig verbonden bevoegdheid bij het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7 van de wet (RvV, arresten nr. 116.003 van 19 december 2013, nr. 132 278 van 28 oktober 2014, nr. 130 604 du 30 september 2014, nr. 129 985 du 23 september 2014, nr. 126 851 van 9 juli 2014, ...).

Volgens de Raad van State (arrest nr. 234.164 van 17 maart 2016): « 11.... la compétence du requérant pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée prévoit qu'il « doit » adopter un tel acte. Même dans ces hypothèses, le requérant n'est en effet pas tenu d'édicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étranger puisqu'aux termes de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, qui transpose à cet égard l'article 5 de la directive, c'est « lors de la prise d'une décision d'éloignement » et non pas de « l'éloignement » lui-même - par hypothèse forcé que le ministre ou son délégué doit, le cas échéant, tenir « compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Cette thèse semble confortée par le considérant 6 de l'exposé des motifs de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 précitée qui indique notamment que « conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier ».

Artikel 62, lid 1, van de Vreemdelingenwet garandeert het recht om te worden gehoord. Volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie maakt het recht om te worden gehoord, voordat een beslissing dat zijn belangen kan schaden wordt genomen, wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is: « Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te

maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arresten M., C-277/11, EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 46). Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen» (HvJ, C-249/13, 11 december 2014, KhaledBoudjlida, §§ 34-37). De rechten van de verdediging zijn reeks regels die bedoeld zijn om een eerlijk en contradictoir debat te waarborgen, zodat elke partij de grieven en argumenten van haar tegenstander kan kennen en deze kan bestrijden. Het principe van de tegenstrijdigheid heeft tot doel om, in het kader van debatten, de rechten van de verdediging te waarborgen. De niet-naleving ervan door de overheid vormt een belangrijke onregelmatigheid. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie opmerkt: « Volgens vaste rechtspraak maken de rechten van de verdediging, die het recht om te worden gehoord en het recht op toegang tot het dossier omvatten, deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en verankerd zijn in het Handvest» (HvJ, M.G. v.Holland, C-383/13, 10 september 2013, par.32). In casu werd dit recht niet gegarandeerd door de verwerende partij.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS - arrest van 11 juni 2002, nr. 107.624). Volgens het arrest van de Raad van State nr. 216.987 van 21 december 2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting: de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden.

In het arrest nr. 166.987 van 29 april 2016 heeft Uw Raad beoordeeld dat: « [...] les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980, ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat beige a souscrit. Au titre de tels engagements figurent notamment les droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, lesquels sont d'effet direct et ont par conséquent aptitude à conférer par eux-mêmes des droits aux particuliers dont ces derniers peuvent se prévaloir devant les autorités administratives ou juridictionnelles sans qu'aucune mesure interne complémentaire ne soit nécessaire à cette fin. Les autorités précitées sont dès lors tenues d'écarter la disposition légale ou réglementaire qui y contreviendrait (en ce sens, voir notamment: C.E., arrêt n° 168.712 du 9 mars 2007) ».

Quod non in casu. Mevrouw [O.] werd niet uitgenodigd om haar mening te geven over haar situatie terwijl ze elementen had te maken punten met betrekking tot haar privéleven en tot haar gezondheids-toestand.

Eenzijds is Mevrouw [O.] door een psycholoog opgevolgd (stuk 4). Volgens de psycholoog, Dr. Khaskelberg, « Le trouble anxio-dépressif grave et chronique est également présent. [...] Elle présente des troubles cognitifs (mémoire à court terme et à long terme et troubles de concentration) et une grande fatigue ». Een terugkeer van verzoekster naar Ghana zou zware gevolgen hebben voor haar geestelijke gezondheid. Mevrouw [O.] heeft in dit verband een nieuwe afspraak met de psycholoog op 6 september 2019.

Anderzijds leeft Mevrouw [O.] sinds al meer dan 10 jaar in België. Ze volgt sinds twee jaren een opleiding van alfabetisering (stuk 3). Ze heeft ook een netwerk in België ontwikkeld en kent niet meer veel mensen in Ghana wegens haar vertrek die meer dan 10 jaar geleden gebeurt en haar oude leeftijd; het is in dit verband echt moeilijk voor haar echt contact te hebben met mensen die nog in Ghana leven. De bestreden beslissing bevat geen belangenafweging, terwijl er in de onderhavige zaak bijzondere omstandigheden zijn waarmee de tegenpartij rekening had moeten houden. De bestreden beslissing vormt een daadwerkelijke inbreuk op het privéleven van de verzoekster.

De verwerende partij heeft haar zorgvuldigheidsplicht geschonden. Ze heeft geen evenredig rekening gehouden met de inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoekster. Het is bovendien moeilijk om waar te nemen hoe de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de verdediging van de orde en de preventie van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van andere in het gedrang zouden komen door de aanwezigheid in België van de verzoekster.

Ten slotte door geen rekening te houden met de gezondheidstoestand van mevrouw [O.] en haar privé-leven in België, heeft de verwerende partij ook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden."

2.2. De Raad neemt akte van de uitgebreide theoretische uiteenzettingen van verzoekster in haar verzoekschrift over de geschonden geachte bepalingen en beginselen.

2.3. Kernpunt van verzoeksters concreet betoog is dat ze niet werd gehoord terwijl ze elementen naar voren had kunnen brengen m.b.t. haar gezondheidstoestand en privéleven. Ze zet uiteen dat artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de verwerende partij oplegt om met die elementen rekening te houden. Ze legt uit dat ze door een psycholoog werd opgevolgd en dat haar terugkeer zware gevolgen zou hebben voor haar geestelijke gezondheid. Anderzijds wijst ze erop reeds 10 jaar in België te verblijven, een opleiding tot alfabetisering te volgen, een netwerk te hebben uitgebouwd en in Ghana niet veel mensen meer te kennen. Verzoekster valt erover dat de bestreden beslissing geen belangenafweging bevat over die elementen en is van oordeel dat ze een inbreuk vormt op haar privéleven.

2.4. De bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet. Op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van diezelfde wet werd vastgesteld dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, waarbij in de beslissing werd gepreciseerd dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. De bestreden beslissing verwijst verder naar de artikelen 74/14, §1 en 57/6, §3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet en wijst erop dat verzoekster reeds op 17 november 2016 een eerste verzoek om internationale bescherming had ingediend en aangezien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had geoordeeld dat er geen nieuwe elementen zijn, werd de termijn om het grondgebied te verlaten bepaald op zes dagen. Verzoekster betwist geen van deze elementen.

2.5. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt de verwerende partij geen motiveringsplicht op. Wel verplicht ze haar om rekening te houden met de erin opgesomde elementen, met name met het gezins- en familieleven, het belang van het kind en met de gezondheidstoestand. Dit kan worden beschouwd als de *"meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag"* waarnaar artikel 7 van de Vreemdelingenwet in zijn aanhef verwijst.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 11 juli 2019 de volgende analyse heeft gemaakt m.b.t. de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

"Hoger belang van het kind : Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België of in een andere lidstaat van de EU.

Gezins- en familieleven : Betrokkene verklaart geen gezins-of familieleden te hebben in België of in een andere lidstaat van de EU.

Gezondheidstoestand : Uit een psychologisch verslag van 12/07/2018 blijkt dat betrokkene psychologische problemen heeft (post-traumatisch volgens de psycholoog). Sindsdien zijn er geen medische attesten meer om dit te staven en die een verwijdering in de weg staan. Er zijn ook geen aanwijzingen dat betrokkene niet in staat zou zijn om te kunnen reizen of dat er geen behandeling mogelijk is in het land van herkomst."

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

2.7. Hieruit blijkt dat de verwerende partij zich gekwetend heeft van haar plicht zoals opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Verzoekster houdt voor dat een terugkeer naar haar land zware gevolgen zou hebben voor haar gezondheidstoestand, maar ze brengt geen enkel recent medisch attest van na juli 2018 bij dat dit staat. De Raad merkt nog op dat verzoekster evenmin een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen heeft ingediend. Waar ze er in haar verzoekschrift op wijst dat ze een afspraak heeft met de psycholoog op 9 september 2019 dient de Raad op te merken dat niet blijkt dat verzoekster voor die dag werd verwijderd van het grondgebied en dat de afspraak niet is kunnen doorgaan. Ter terechtzitting brengt de verzoekende partij in dit verband geen enkel element aan.

2.9. Er kan bezwaarlijk sprake zijn van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM of artikel 22 van de Grondwet op basis van een opleiding van twee jaar over alfabetisering die verzoekster blijkens stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift zal verderzetten vanaf september 2019 en een bloot algemeen betoog over een netwerk dat hier zou zijn ontwikkeld tijdens het lang verblijf. Verzoekster kan dan ook niet de verwachting koesteren dat de bestreden beslissing hierover een afweging maakt omdat het *“bijzondere omstandigheden”* inzake het privéleven zou betreffen. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermeldt niet dat rekening moet worden gehouden met het privéleven en legt alleszins niet op dat hierover moet worden gemotiveerd. Verzoekster toont voorts niet aan dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM of artikel 22 van de Grondwet. Zij brengt geen enkel element in dit verband aan.

2.10. Artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet bevat geen algemene bepaling inzake het hoorrecht.

Immers luidt deze bepaling als volgt:

“Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.”

Daar verzoeksters geval niet valt onder één van de door artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet beoogde situaties, kan zij de schending ervan niet dienstig opwerpen.

2.11. Voor zover dient te worden begrepen dat verzoekster de schending aanvoert van het hoorrecht, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, dient zij aan te tonen dat zij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40 en RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329: *“le principe audi alteram partem, [...] a le même contenu que le principe général du droit d’être entendu tel que garanti par le droit de l’Union.”*).

2.12. Verzoekster slaagt hier niet in. Immers is de verwerende partij op de hoogte van haar gezondheidstoestand en verzoekster toont niet aan welke bijkomende elementen ze zou verstrekt hebben bij haar gehoor door de verwerende partij aangaande haar gezondheidstoestand die zouden hebben geleid tot een andersluidende beoordeling. De Raad herhaalt dat er geen enkel recent medisch attest voorligt en dat verzoekster evenmin een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen heeft ingediend. Zoals gezegd toont verzoekster ook niet aan dat er sprake is van bijzondere omstandigheden inzake haar privéleven die de verwerende partij ertoe zouden genoopt hebben af te zien van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA